

tek i Fogelvik, ty annars blir han ruinerad. Han tänker även taga hand om modern och låta henne bo på Hornsberg. Där får hon "sin rikliga och anständiga entretien", vilket bör ske med det snaraste, ty "inspektoren på Ugerup skriver, att hon är på vägen att lida nöd därnere".

Meijerfeltarna vanvårda henne och bli allt värre och värre. Greve Johan August deklarerar, "att vi hava ingen pretention vidare än förut, och håller lika langage med Carl". Också är Ekeblad i hög grad uppretad och upprörd. "Döm huru infama de äro", skriver han. "Vi hava föresatt oss att processa och en attendant göra hela deras procedur bekant, vilket har haft den effekten, att hela staden tagit vårt parti. Vi regociera på alla sidor att få penningar och avbörd oss all gemenskap med dessa svåra herrar morbröder."

Det förefaller även, som om arvingarna nu satte hårt mot hårt. De vilja överlåta sin fordran på en spekulant, en köpman, och begära klara papper om försäljningen av Gammal-Kjöge, som skett utan deras vetskap och "tvärt emot testamentet". De göra ej anspråk på kapitalavbetalning under greve Carls livstid, men önska "en anvisning på något av hans svenska gods till underpant". De hota med att låta köpet av Gammal-Kjöge återgå. Efter detta hoppas de, att Meijerfeltarna bli möra, allt medan Britas räntor fortfarande strejka. Och under tiden ökas villervallan. "Här fås räkningar alla dagar, och det är otroligt, huru liten ordning varit hos salig Hans Excellens i dess affärer."

Meijerfeltarna låta visserligen skrämman sig, men

ha det själva trassligt. Skulle försäljningen av Gammal-Kjöge upphävas, löpa de risken av en hård attack från sina fordringsägare och kunna då frukta ruin. Utom skulden till arvingarna släpa de på en gäld av tre tunnor guld, och av likviden för Gammal-Kjöge återstår ej en styver. De ligga "snart sagt för våra fötter", skriver Ekeblad, och erbjuda reverser på sex månader för 25,000 rdr, som komma att användas till att lösa ut Brita ur Fogelvik. Återstoden av Hornska arvet räddas med ett utrikes lån. Hos köpmannen Schön har Ekeblad erhållit en växel på 500 rdr som början till en sorts likvid. Och Gustaf underhandlar med juden Levin om dennes övertagande av deras fordran hos Meijerfeltarna, 30.000 rdr, mot 5.000 rdr i rabatt. Men boutredningsmännen, herrar Ekman, Schröder och Risell, avråda, ty en process vore olämplig. Därför kommer man slutligen till det snöpliga resultatet att låta allt vara som det är, så länge greve Carl lever och betalar "riktigt intresse".

Den 1 mars har greve Johan August utfärdat de ovannämnda skuldsedlarna, utom på 5,000 rdr., som innestå hos greve Carl. Kontant skulle arvingarna mottaga 25,000 plåtar och resten om sex månader, "eller kommer han på gäldstugan". Ekeblad tror, att grevens förmögenhet sättes på spel genom uppgörelsen, "och Gud vet, var alla dess stora gods taga vägen, ty hans gäld är otrolig". Han har ej kredit "för två styver".

Auktionen efter excellensen inbragte mer än man väntade. Allt gick högt, utom musikalierna, som såldes till underpris. Och riksrådet Ribbing har gjort

sig betäckt för sin fordran i stärbhuset genom att taga undan saker för sex- à sjutusen daler.

På Britas önskan att Gustaf skall gifta sig svaras, att han ej har råd. Han betvivlar, att "une honnête femme de sa condition" vill ha honom, och han behåller Inga, möjligen den av Brita avskedade jungfrun, med vilken han synes ha förbindelse. I Stockholm bor han hos Ekeblad. Tillsammans logera de i samma rum, Ekeblads sängkammare, blott "för att spara på bränslet". Ekeblad sover på Britas soffa, vars röda och vita överdrag försiktigt nog borttagits. "Det är sanningen att säga en smula obekvämt, men då vi alltid ha något att tala om med varandra, finna vi oss i vårt läge."

Emellertid skickar Ekeblad sin Brita 1.500 daler, varav Lindgren, kusken, skall ha kostpengar och 120 daler för hästarnas transport till huvudstaden. Och med ekipaget anländer Ekeblad till Fogelvik, där han får träffa Brita. Då han sedermera lämnar henne för tjänsten är hon friskare, fastän hon har ont av skilsmässan. Hon är nu botad för mässlingen, men Dalberg vill nödvändigt skicka henne till Spa eller Medevi, societetens moderna kurort. Brita har många betänkligheter. Dels tror hon sig inte bli ledig, förrän Gustafs möte slutar, dels tänkte hon att efter mötet hämta modern i Skåne, och dels fruktar hon, att en sejour i Medevi bleve dyr.

Ett oförskämt brev från Meijerfelt, där Gustaf behandlas som en dåre, vill hon ej visa brodern, trots Ekeblads uppmaning. Hon är även rädd, att breven öppnas, och ber mannen att iakttaga den allra största försiktighet, att anförtro sig åt ingen och

att hålla tand för tunga. Hans goda karaktär känner hon, men ärligheten kan förleda honom att föra sina tankar på läpparna. Då man i sällskap skämtar och glammar låter han lätt narra sig *att prata bredvid mun*, varnar hon, "men för Guds skull, tro ingen utom din hustru!" Han är sålunda i hennes ögon inte precis den tyste och kloke iakttagare och kritiker, som han inbillar sig vara.

Britas vistelse hos brodern på Fogelvik är tämligen händelsefattig. Tiden går, hon promenerar mycket, och hon jagar. Hon skjuter en hare i bakfoten "med min lilla byssa", berättar hon. Nästa gång skjuter hon en and i flykten utan att träffa, "och det lärer hända mig som oftast att skjuta miste". Gustaf håller på att bygga en ny ladugård, som intresserar henne, "och där sitter jag som oftast och sir dom arbeta". Gustaf ber Ekeblad att skaffa en lakej åt modern, "en gammal, stadig och nykter karl", som kör väl och åtager sig att följa Brita till Skåne. En annan nybyggnad är en höskulle på en holme, och dit vågar sig Brita, ehuru hon är rädd för sjön. Jakten, som utrustats för transporter mellan Fogelvik och Stockholm och som i fjorton dagar blivit fördröjd av motvind, sysselsätter henne livligt. Gustaf besväras av podager, som hindra honom i hans verksamhet, och Brita måste hjälpa till. Hennes enda sällskap är hyndan Caresse, men "hon springer så faseligen med alla människor, som reser, att jag tvivlar, att jag någonsin kan få henne helbregda till Västergyllen med mig".

Naturligen är hon, sin vana trogen, orolig för Ekeblad, åt vilken hon ordinerar livmedikus Heden-